

реи, — и онези съчинитиле на стихове и прози, които ги четътъ, хвалятъ и хранътъ богатитъ и велможнитъ меценати ⁽¹⁾. Всичкитъ тѣзи чело-
вѣци, съ цѣната на най пезначителни усилия добиватъ си такива удобства за живѣяние, които за всѣкога оставатъ недостъпни на селянинътъ и на фабричния работникъ. Всичкитъ тѣзи чело-
вѣци ся хранатъ отъ аристократитъ, а въ сж-
щето време ненавидватъ аристократията.

Въ отношение къмъ паразититъ, старата французска аристократия ся водила твърдъ исп-
правно: първо размножила ги съ цѣли легиони, а
второ, внушила имъ къмъ себъ си чувство отъ
най джлбока ненавистъ. Излѣзнало онова, че па-
разититъ съ най голѣмо усърдие и съ неизмѣ-
римо наслаждение захвапали да съкътъ онзи
клонъ, на когото сами съдѣли. Още отъ началото
на революцията, паризититъ постоянно съставля-
вали главната сила на уличната армия, която
слѣдвала по агитаторитъ; парикмахеритъ уча-
ствували въ всичкитъ вълнения; пакъ най по-
слъ, нѣма защо да наричаме отдѣлни професии,
защото по голѣмата частъ отъ тогавашнитъ па-
рижки занаятчий, въ голѣма или малка стж-
ненъ можхтъ да ся отнесътъ къмъ разръдътъ на
паразититъ. Когато клонътъ надъ когото ся тру-
дили паразититъ, падналъ подъ ударитъ имъ,
тогава и самитъ паразити, като паднали на едно
съ клонътъ, при паданието си потърпѣли много
или малко значителни удари.

Като оставиме на страна метафоритъ, азъ

(1) Меценатъ (покровитель на просвѣщението).